

El necessari equilibri emocional

La política meditada

El socialisme democràtic, amb base sociològica, no pot ignorar la faceta espiritual de la persona



En el món de l'empresa innovadora, la pràctica de la meditació regular i freqüent es va imposant amb naturalitat, i de la mateixa manera es promouen espais de silenci per poder mirar l'entorn (i mirar-se) amb dosis més grans d'imparcialitat i equilibri. La meditació obre, cada vegada més, les oportunitats cap a una gestió de les organitzacions en la qual les emocions tinguin un paper més valorat i reconegut al mateix nivell que les aptituds i les actituds.

L'estrès i l'ansietat, per exemple, s'han convertit en una de les causes més grans de falta de competitivitat i de baixa laboral. Si hi afegim la falta de relaxació i de descansos adequats, es produeix un alarmanent descens de la nostra energia vital, que evidentment condiciona el nostre estat d'ànim i aquest, alhora, el nostre comportament i rendiment globals.

EL CONTEXT de crisi, amb els seus escenaris d'incertesa i complexitat, ha castigat durament els delicats equilibris emocionals que la vida moderna exigeix a les persones. «No he parat ni un minut», és la frase recurrent que reflecteix una ocupació constant, sense pausa (descans) ni silencis (reflexió), cosa que perjudica enormement la qualitat de qualsevol tasca. Les empreses s'han adonat del potencial que per a la productivitat i la innovació tenen el silenci reflexiu i la calma serena.

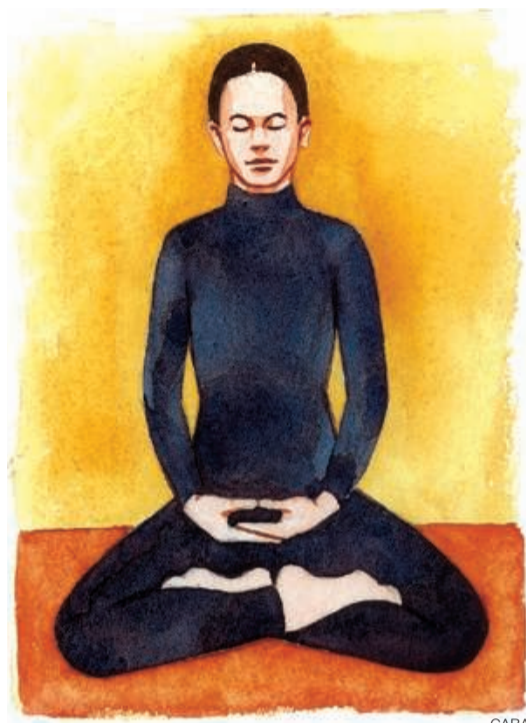
Mentrestant, la política sembla que ignora totes aquestes consideracions i menysprea la meditació i la cura de l'esperit com a estructura medul·lar del caràcter dels nos-

tres representants. La dimensió espiritual de la persona, per exemple, no pot ser ignorada, tampoc, des de l'esquerra renovadora, i molt menys encara des del socialisme democràtic, que té una base electoral i sociològica de cultura catòlica molt àmplia i un ancoratge històric amb les comunitats de base cristianes i els sectors renovadors de la jerarquia.

Però no estem parlant de religió ni d'esglésies. S'ha de multiplicar els gestos cap a les comunitats laiques i creients que estan compromeses amb l'acció social, sí; però també acostar-nos amb respecte i interès cap a altres espais de transcendència espiritual no específicament religiosa.

Fins ara, l'esquerra s'ha mogut amb un reduccionisme simplista, en el qual considerava tot allò que era espiritual com un fenomen merament religiós. Gran error. L'espiritualitat, entesa com el sentit que donem a les coses i a la nostra vida, permet fer residir en valors i principis els autèntics reguladors del nostre comportament. I aquí és on rau el seu potencial per a la política. Un gestor públic ha de ser una persona de densitat moral i ètica, i per aconseguir-ho és imprescindible una actitud reflexiva i pausada i una vida interior rica i equilibrada.

LA POLÍTICA, amb els seus ritmes mediàtics i la seva immediata tàctica, allunya massa vegades els nostres representants de la ponderació i la distància imprescindibles. Ningú reclama, per exemple,



CABA

Necessitem líders reflexius, capaços de meditar, de buscar en l'equilibri personal la força i les idees que guïen la seva activitat

temps necessari per avaluar una resposta adequada, per estudiar una proposta, per pensar-la amb calma. És com si la distància cauteladora, que tantes vegades hauria de guiar l'actuació pública, fos un demèrit o un defecte. Ben al contrari.

Hi ha un nou espai per a la política meditada. La ciutadania ho està demanant a crits. La meditació, el silenci, el retir, l'estudi, han d'estar presents en la vida política i en els nostres líders. Necessitem polítics amb més capacitat d'escoltar el seu interior i de compartir experiències de profunda i intensa concentració personal. Una espiritualitat humana, profundament humanista, com a base d'una altra política.

Necessitem líders reflexius, capaços de meditar, de buscar en el

seu equilibri personal la força i les idees que guïen la seva activitat. Pot ser una dimensió religiosa, però no necessàriament. Hem de fomentar les pràctiques que busquen l'equilibri i l'harmonia, com ara el ioga o el tai-txi, i acostar-nos-hi amb una nova naturalitat. A Espanya encara hi ha un prejudici latent cap a aquestes disciplines que, ignorants i petulants, alguns identifiquen com *rars*.

Martin Boroson, autor del best-seller *Respira* (Urano), ens anima a recuperar el control personal amb només un minut al dia. I recomana seguir quatre passos: crear un lloc de silenci i soledat; asseure's en una cadira amb l'esquena ben dreta, amb les mans i les cames relaxades però immòbils; activar el rellotge avisador en un minut exacte i tancar els ulls, centrant l'atenció de la ment en la respiració fins que soni l'alarma. ¿S'ho imaginem? I encara més: ¿s'imaginem els nostres polítics amb aquest minut de serenitat?

CREC QUE la política necessita aquests minuts *d'or*. I la comunicació política, encara més. Durant l'estiu, alguns líders polítics han recomanat als seus adversaris que «es relaxin» o «es retirin a un monestir». El suggeriment, si reflectís una reivindicació sincera i incloent de la política meditada, seria un canvi notable que hauríem d'aplaudir. Però dit amb un cert desdeny i com una invectiva reflecteix un prejudici sobre el valor del retir i de la relaxació en la vida pública.

El descrèdit de la política i dels polítics té a veure –i molt– amb el deteriorament del llenguatge polític. Digue'm com parles i et diré qui ets (i com ets). Hauríem de relaxar-nos, sí; però per pensar millor i veure si hi ha alguna cosa a l'interior que valgui la pena. I, només llavors, obrir la boca. ≡

Assessor de comunicació.



PUJOL I L'AVUI'
Les relacions entre el diari degà en català i l'expresident de la Generalitat i president fundador de Convergència Democràtica de Catalunya passen pel seu pitjor moment. **Jordi Pujol** fins i tot s'està plantejant donar-se de baixa de la seva subscripció al diari perquè es considera maltractat per l'actual direcció de l'*Avui*. El malestar ve de lluny, però la gota que va fer vessar el got de la paciència de **Pujol** amb el diari va ser la publicació d'un article titulat *Tardor calenta a CiU*, molt crític amb **Artur Mas** i el seu equip més proper, especialment amb el seu fill **Oriol Pujol**, en el mateix exemplar on es publicava també una llarga entrevista a l'expresident. Una coincidència que induïa el lector a pensar que **Pujol** pare coincidia amb les crítiques al president de CDC i al portaveu convergent al Parlament. El mateix **Jordi Pujol** va intentar aclarir les coses amb l'autora de l'article crític, firmat amb el pseudònim **Mercè Garcia**, però des del diari li van donar allargues i això va irritar fortament l'expresident.

El bitllet

LLUÍS
Marrasé



La renovada banda municipal

Amb quasi 125 anys d'història, la Banda Municipal de Barcelona ha viscut etapes glorioses, com quan la va conduir **Lamote de Grignon** o quan en va agafar la batuta **Richard Strauss**. Ara passa un moment excel·lent. Ho sabem bé els que ens vam entusiasmar amb el passat cicle *Concerts d'estiu*, on s'ha evidenciat la seva gran qualitat i potencial. Des de sarsueles fins a òperes de **Puccini**, passant per la lluminosa música americana, les interpretacions han estat d'una excel·lència poc comuna entre la majoria d'aquestes formacions, i ha atret –per l'eclèctic repertori– públic de diferents edats. Amb uns esplèndids músics, dirigits tant pel seu titular, **Salvador Brotons**, com pels nous valors **José R. Pascual-Vilaplana** o **Marta Carretón**, s'ha demostrat el talent, la força i el nivell d'una renovada banda, que es preveu que arribarà encara més amunt, i això és molt encoratjador. Cal destacar també el bon criteri del director tècnic, **Abili Fort**, i felicitar el regidor de Cultura, **Jordi Martí**, que amb la seva aposta ha aconseguit que la banda torni a ser un dels més valuosos emblemes barcelonins. ≡

Activista cultural

En seu vacant

Càndides contra intel·ligents



JOSEP MARIA FONALLERAS
No sé si recorden aquell episodi de la consellera **Montserrat Tura**, aleshores al capdavant d'Interior, fent una batuda pels locals de prostitució de carretera. Així va ser anomenada per alguns. Va ser, en realitat, una inspecció de camp, envoltada de mossos i davant l'estupefacció dels clients que, per primera vegada a la vida, veien entrar al local una dona que no fos una treballadora del sexe comercial,

que es així com es definia la prostitució en el primer acord del Tinell. L'actitud de **Tura** va ser un exemple extrem de dedicació. Malgrat l'evident ressò mediàtic que va generar, la consellera només volia conèixer el problema de primera mà, una actitud ben allunyada de qui viu, decideix i signa al despatx. Aquesta ha estat, al llarg de la seva trajectòria, una característica de la consellera. El seu capteniment en l'assumpte de la prostitució li va generar crítiques i maldecaps seriosos, els quals provenien en bona part de col·lectius feministes que vivien (i viuen) ancorats en allò que **Voltaire** va descriure –amb la ironia que distingeix el seu *Càndid*– com «el millor dels mons possibles».

Càndides i fonamentalistes, aquestes militants pensen que només hi ha la via de la bondat universal per afrontar les dificultats concretes. Renuncien, doncs, al possibilisme, perquè pensen que es tracta d'un allunyament de la utopia.

Tura té, al llarg de la seva cadena genòmica, unes quantes baules que parlen d'aquest desig de justícia universal. Però és prou intel·ligent per saber que no existeix un sol camí i que, sovint, és més efectiva la mesura assenyada i factible que no pas el brindis al sol. Regular la prostitució és molt més progressista, efectiu i just que no pas voler decretar –amb prepotència i ingenuïtat– el final oficial de l'ofici més antic de la humanitat. ≡



Fundador: ANTONIO ASENSIO PIZARRO.
President: Antonio Asensio Mosbah.
President de la Comissió Executiva: Juan Llopart Pérez.
Director General: Conrado Carnal.
Director Editorial i de Comunicació: Miguel Ángel Liso.
Directors d'Àrea:
Prensa: Enrique Simarro.
Comercial i Publicitat: Pablo San José.
Plantilles d'impressió: Román de Vicente.
Revistes: Marta Ariño.
Llibres: Faustino Linares.
Recursos: David Casanovas.

EDICIONES PRIMERA PLANA:
Director General: Enrique Simarro.
Directors: J. Garçon (comercial), D. Segura (màrqueting), M. Fañanàs (r. externes), J. L. Busquets (tresoreria), J. Sicart (administració), L. M. Blasco (sistemes d'edició), K. Olivier (tecnologies), M. Moya (producció).
Impressió: Gráficas de Prensa Diaria.
Director: L. Miranda. **Distribució:** Logística de Medios Catalunya S.L. Consell de Cent, 425-427, 3ª planta. 08009, Barcelona. T: 93 265 53 53. Fax: 93 484 37 48.
Publicitat: Zeta Gestión de Medios. Dir. general: P. San José. **Director comercial:** S. Germán. Consell de Cent, 425-427, 6a planta. 08009 Barcelona. T: 93 265 53 53. O'Donnell, 12. 28009 Madrid. T: 91 586 97 00.